

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci

žalobce: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2023, č. j. MSP-631/2023-OSV-OSV/2,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 18. 10. 2023, č. j. MSP-631/2023-OSV-OSV/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 31. 8. 2023, č. j. Si 10101/2023-3. Tímto prvostupňovým rozhodnutím krajský soud odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí informací ze dne 31. 8. 2023. Jednalo se o žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též jen „InfZ“), jíž se žalobce domáhal po krajském soudu poskytnutí rozsudku tohoto soudu v trestní věci odsouzeného P. N., narozeného X.

II. Napadená rozhodnutí

2. Krajský soud v rozhodnutím ze dne 31. 8. 2023 citoval čl. 17 Listiny základních práv a svobod a odkázal na § 12 InfZ. Následně citoval § 8a InfZ, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Podle krajského soudu jsou těmito předpisy nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále též „nařízení GDPR“) a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Krajský soud konstatoval, že žadatel požaduje informace týkající se jednoznačně identifikované osoby, kterou ve své žádosti označil jménem, příjmením a datem narozením. V takovém případě se veškeré údaje týkající se této osoby stávají osobními údaji ve smyslu nařízení Evropského parlamentu. Žadateli tedy nelze poskytnout požadované informace, neboť žadatel zná totožnost osoby, jíž se případné řízení a podrobnosti z něho vyplývající týkají. Povinný subjekt může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů, kterým ovšem v tomto případě nedisponuje. Podle krajského soudu z žádosti nevyplývá, že by žadatel sledoval veřejný zájem na kontrole výkonu soudnictví, případně že se v případě identifikované osoby jedná o osobu veřejně činnou, která musí strpět větší míru zásahu do soukromí. Krajský soud proto dospěl k závěru, že v tomto případě převažuje zájem na ochranu osobních údajů a soukromí nad právem na poskytnutí požadované informace.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že je spolkem, jehož účelem a předmětem činnosti je ochrana občanských a lidských práv. V rámci této činnosti sleduje některé případy a věnuje se případům osob, které žádají o radu a pomoc a u nichž je podezření, že v rámci trestního řízení bylo porušeno jejich základní právo na spravedlivý proces. Takto se na žalobce obrátil i odsouzený P. N. vlastnoručně psaným dopisem a žádal o radu a o pomoc ohledně další výchovy svého nezletilého syna. Zároveň žalobce podotkl, že jméno odsouzeného i okolnosti případu jsou veřejně známé, proto by se poskytnutím rozsudku nezasáhlo do práv odsouzeného. Povinnému subjektu nic nebránilo poskytnout žalobci třeba i jen anonymizovaný rozsudek.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí krajského soudu a odvolání zamítl. Zdůraznil, že rozhodovací činnost soudů se vyznačuje jistými specifiky, která pramení

z povahy nezávislé soudní moci a její úlohy ve státě. Tato specifika reflektoval i zákonodárce a promítl je do § 11 odst. 4 písm. b) InfZ, podle kterého se s výjimkou rozsudků informace o rozhodovací činnosti soudů neposkytují. Ze spisu vyplynulo, že žadatel požádal o poskytnutí rozsudku týkající se fyzické osoby, kterou označil jménem, příjmením a datem narození, proto je zcela na místě, že orgán prvního stupně přistoupil v projednávaném případě k posuzované žádosti o poskytnutí informací s ohledem na skutečnost, že žadateli o informace je identita účastníka příslušného soudního řízení známá. Žalovaný odkázal na § 8a odst. 2 InfZ a konstatoval, že z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by dotčená fyzická osoba byla ve veřejném životě aktivní, přičemž sám žadatel nic takového netvrdí. Je tedy třeba přiklonit se k závěru, že žadatelem požadované informace se vztahují výlučně k soukromí identifikované osoby a ani rozsáhlá medializace příslušného trestního případu na tomto závěru nemůže nic změnit. Krajský soud rozhodující v prvním stupni se zabýval také otázkou vzájemného vztahu proti sobě stojících subjektivních práv, tedy na jedné straně práva žadatele na informace a na straně druhé osobnostními právy dotčené fyzické osoby a dospěl k závěru, že v tomto případě převažuje zájem na ochranu osobních údajů a soukromí nad právem na poskytnutí požadované informace, přičemž vzal v úvahu skutečnost, že ze žádosti nevyplývá, že by žadatel sledoval veřejný zájem na kontrole výkonu soudnictví, případně že by dotčená osoba byla osobou veřejně činnou, která musí strpět větší míru zásahu do soukromí. S odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/2002, žalovaný konstatoval, že právo na informace má charakter nástroje, který má být využíván jako prostředek účasti na veřejném životě. Jeho smyslem není zneužívání pro uspokojení ryze soukromých zájmů. Žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že při posuzování jednotlivých žádostí není možné zohledňovat důvod, pro nějž žadatel o dané informace žádá, ale v případě, kdy dochází ke kolizi dvou na stejné úrovni stojících základních lidských práv, je třeba se zabývat i touto otázkou. Žalovaný ve shodě s krajským soudem konstatoval, že v poskytnutí žadatelem specifikovaných informací žádný širší význam pro společnost, a už vůbec ne možnost participace občanské společnosti ve věcech veřejných, nespátňuje. Žadatelem namítaná veřejná dostupnost osobních údajů spojených s dotčenou osobou není pro tento případ relevantní. I k této otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013-23.

III. Žaloba

5. Žalobce zopakoval, že je spolkem, jehož účelem a předmětem činnosti je ochrana občanských a lidských práv. Odsouzený P. N. se na žalobce obrátil vlastnoručně psaným dopisem a žádal o radu a o pomoc ohledně další výchovy svého nezletilého syna. Uvedl přitom své osobní údaje, ale neuvedl spisovou značku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, kterým byl odsouzen. Jedná se o široce medializovaný a veřejně známý případ, ve kterém bylo jméno obžalovaného opakovaně veřejně uváděno i s dalšími osobními údaji o něm. Odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti založené na ochraně osobních údajů někoho, kdo je včetně osobních údajů a podobizny veřejně známý, je dle žalobce absurdní. Právo na poskytnutí informací o všech vydaných soudních rozsudcích výslovně vyplývá z § 11 odst. 4 písm. b) InfZ. Zveřejňování všech anonymizovaných soudních rozhodnutí vyplývá také ze zákona č. 218/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 6/2002 Sb. a další související zákony. Bývalo by proto stačilo, pokud by krajský soud odkázal na tuto zveřejněnou informaci v souladu s § 6 odst. 1 a 2 InfZ. Žalobce k otázce proporcionality zveřejnění osobních údajů v soudních rozsudcích odkázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jistě kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů týkajících se osoby poškozeného, a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu. Nic přitom nebránilo povinnému subjektu poskytnout žalobci třeba jen anonymizovaný rozsudek, tedy postupovat podle § 12 InfZ, podle kterého všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne poskytované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, o nichž to stanoví zákon. Povinný subjekt však takto nepostupoval a zaštil se § 8a InfZ, nařízením GDPR a především tím, že žadatel identitu obžalovaného zná, ačkoliv ta je v tomto v široce mediálně sledovaném případě veřejně známá komukoliv, kdo sleduje tištěné, elektronické nebo televizní zpravodajství. Žalovaný tento absurdní postup povinného subjektu aproboval a setrval na tom, že k odmítnutí žádosti o informace došlo oprávněně a že žalobce jakožto žadatel nesleduje veřejný, nýbrž ryze soukromý záměr. Motivace žadatele o informace k podání žádosti přitom není podstatná. Žádost o informaci je třeba vnímat jako projev práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti žalobce odkázal na stanovisko veřejného ochránce práv sp. zn. 3589/2006/VOP/KČ a sp. zn. 5137/2010/VOP/KČ. Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006–67, není pro posouzení věci podstatná motivace žadatele k podání žádosti. K odepření informací došlo nezákonně a v rozporu s čl. 10 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

6. Žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí krajského soudu a zároveň přikázal krajskému soudu poskytnout mu anonymizovaný rozsudek vydaný v trestní věci P. N.

IV. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Replika žalobce

8. Žalobce znovu zdůraznil, že to byl sám odsouzený P. N., kdo se na žalobce obrátil s žádostí o pomoc. K prokázání tohoto tvrzení žalobce označil jako důkaz dopis od P. N. adresovaný žalobci ze dne 12. 8. 2023. Žalobce dále upozornil na nedávný rozsudek Městského soudu v Praze, který se týkal odsouzeného Mgr. Dominika Feriho, jímž Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti a nařídil mu zabývat se věcí znovu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom, v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

10. Podle § 2 odst. 1 InfZ *Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
11. Podle § 4 odst. 1 InfZ *Povinné subjekty poskytují informace na základě žádosti nebo zveřejněním.*
12. Podle § 11 odst. 4 písm. b) InfZ *Povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*
13. Podle § 16 odst. 4 InfZ *Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*
14. Je třeba doplnit, že podle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu je možno podle § 16 odst. 4 věta druhá InfZ postupovat primárně v případě, že je napadené správní rozhodnutí přezkoumatelné. K tomu srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013-36, ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 As 75/2013-33, a ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65. V posledně citovaném rozsudku se uvádí, že „Soud tedy musí nepochybně nejprve přezkoumat důvody, na nichž je založeno rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve spojení s rozhodnutím o odvolání. Pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím.“ Z tohoto rozsudku však současně vyplývá, že k aplikaci citovaného ustanovení je krajský soud oprávněn přistoupit i v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to např. v případech, kdy by správní orgány svévolně vydávaly nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti, tj. např. tehdy, pokud správní orgán opakovaně v téže věci vydá nepřezkoumatelné rozhodnutí. Mohou totiž být situace, kdy správní orgán bude svévolně vydávat nepřezkoumatelná rozhodnutí buď vůči témuž účastníkovi v různých věcech, anebo vůči různým účastníkům ve vztahu k obdobné žádosti, aniž by v takovýchto věcech byly posuzovány složité právní otázky, respektive aniž by takovéto složité právní otázky již byly interpretovány správní judikaturou. Taková svévole správních orgánů by představovala hrubé porušení ústavně zaručeného práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod). O takový případ se však v posuzované věci nejedná.
15. Není pochyb o tom, že právní úprava žalobci umožňuje požadovat od soudu poskytnutí rozsudku. Zákon o svobodném přístupu k informacím stanoví povinnost státních orgánů poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti (§ 2 odst. 1). Tyto informace jsou poskytovány na žádost (§ 4 odst. 1) a zahrnují rovněž rozsudky soudů [§ 11 odst. 4 písm. b)].
16. Podle § 8a InfZ platí, že *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

17. Právním předpisem, na který odkazuje uvedené ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, je zejm. nařízení GDPR. Podle čl. 4 nařízení GDPR se osobními údaji rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, např. jméno, příjmení, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo jeden i více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této osoby.*
18. Žalobcová žádost míří na poskytnutí rozsudku ve věci odsouzeného pachatele trestného činu, kterého žalobce označil přímo jeho jménem a datem narození. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, dospěl k závěru, že jméno a příjmení fyzické osoby ve spojení s příběhem v trestním rozsudku je natolik konkrétní, že jde jednoznačně o osobní údaje identifikující jednotlivé osoby.
19. Podle čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR je zpracování osobních údajů zákonné, pokud podle písm. a) *subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých údajů pro jeden nebo více konkrétních účelů.* Údaje je možné zpracovat i bez souhlasu subjektu při naplnění výjimek podle písm. b) až f) téhož ustanovení.
20. V posuzované věci však žalovaný vůbec nezjišťoval, jaký je postoj odsouzeného P. N. k poskytnutí požadované informace. Žalobce přitom v odvolání tvrdil, že to byl sám odsouzený P. N., kdo se na žalovaného obrátil s žádostí o radu a pomoc. Toto tvrzení nechal žalovaný zcela bez povšimnutí, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a je tak dán důvod pro jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že bude úkolem žalovaného v dalším řízení zjistit, jaký postoj má k poskytnutí rozsudku v jeho trestní věci odsouzený P. N., neprováděl soud pro nadbytečnost důkaz dopisem, kterým se odsouzený P. N. obrátil na žalobce.
21. Pro případ, že by odsouzený P. N. s poskytnutím rozsudku ve své trestní věci souhlasil, nebyl by žádný důvod žalobci tento rozsudek neposkytnout, byť třeba v anonymizované podobě, pokud by v něm byly obsaženy osobní údaje dalších osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-26, který se zabýval osobními údaji svědků a osoby poškozené).
22. Teprve pokud by nebyla splněna podmínka souhlasu dotčené osoby [čl. 6 odst. 1) písm. a) nařízení GDPR], bylo by třeba v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu provést test proporcionality a posoudit, zda převáží právo dotčené osoby na soukromí nebo právo žalobce na informace (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, či ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16). Z toho ostatně vychází i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, Nejvyšší správní soud dovodil, že *„vždy je třeba posoudit individuální okolnosti každého případu a v návaznosti na to vyhodnotit, které z ústavně zaručených práv převáží“* (obdobně rozsudek ze dne 30. 5. 2024, č. j. 7 As 287/2023-50).
23. K dalším tvrzením krajský soud dodává, že ačkoliv žadatelé nejsou povinni v režimu infomačního zákona své žádosti odůvodňovat a povinné subjekty nejsou oprávněny

zkoumat důvody žádosti, jsou-li důvody žádosti přesto známy (např. ze sdělení samotného žadatele, z vyjádření dotčené osoby), mohou být zohledněny při posouzení kolize práv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, a ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57).

24. Pokud by tedy odsouzený P. N. s poskytnutím rozsudku v jeho trestní věci nesouhlasil, bylo by třeba provést poměrování kolidujícího práva na informace s právem na ochranu osobnosti. Na tom nic nemění ani v žalobě připomínané veřejné vyhlášení rozsudků. I zde je třeba zohlednit výklad judikatury, která „*nesdílí názor, že údaje zveřejněné v soudním řízení již nadále vůbec nemohou požívat ochrany jako osobní údaje, a může s nimi, proto být libovolně nakládáno. Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jistě kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu. Navíc, citovaným čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlášení rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlášení rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně i třeba jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob (...)* Je třeba od sebe odlišovat nezbytnost transparentnosti soudních rozhodnutí od některých osobních údajů, jejichž publicita by se skutečně mohla nedůvodně a nepřiměřeně dotknout individuální právní sféry dotčených osob“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, shodně též rozsudek ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, nebo ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56). Smyslem zásady veřejnosti soudních jednání a veřejnosti vyhlášení rozsudku tedy není zveřejňování osobních údajů a informací týkajících se soukromí účastníků řízení, nýbrž umožnění veřejné kontroly soudního řízení, po jehož skončení však osobní údaje sdělované v průběhu veřejného ústního jednání požívají opět plné ochrany. Veřejné vyhlášení rozsudků tak nelze bez dalšího vykládat jako právo kohokoli na zaslání písemného vyhotovení takových rozsudků.
25. Dále je třeba zmínit, že krajský soud i žalovaný při svém rozhodnutí posuzovaly míru zásahu do osobnostních práv odsouzeného možným poskytnutím rozsudku z jeho trestního řízení, aniž by byl tento rozsudek součástí správního spisu (byť v části vyloučené z nahlížení). Není možné posoudit, jakou intenzitou zasáhne poskytnutí informace do chráněného práva, pokud obsah této informace není objektivně možné přezkoumat. Napadené rozhodnutí vychází z podkladů, jež nejsou součástí správního spisu, proto skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, což zakládá další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

VII. Závěr a náklady řízení

26. Z uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

28. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, přiznal právo na jejich náhradu. Žalobcovy náklady sestávají pouze ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Žádné jiné náklady žalobce nepožadoval ani nedoložil. Tuto částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit do 30 dnů od právní moci toho rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. prosince 2024

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
předsedkyně senátu